

เก็บภาษีน้ำท่วม ไม่เช่นนั้นก็ปล่อยกทม.ท่วม

ศ.ดร.ธงชัย พรรณสวัสดิ์

รักษาการผู้อำนวยการสถาบันสิ่งแวดล้อมไทย

ตามข่าวในวันที่ 26 ตุลาคม 2554 คุณสมมาต ชุนเศรษฐ เลขาธิการสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย(ส.อ.ท.)ได้ให้สัมภาษณ์ว่า โดยหลักการแล้วรัฐและรัฐบาลไม่ควรปล่อยให้กรุงเทพฯท่วม เพราะเปรียบเสมือนปล่อยให้ข้าศึกตีเข้าเมืองหลวงได้ และให้ความเห็นเพิ่มเติมว่าหากจำเป็นจริงๆที่ต้องปล่อยให้ท่วม ก็ควรให้ท่วมได้ไม่เกิน 50 เซนติเมตร เพราะมิฉะนั้นจะกระทบต่อความเชื่อมั่นของนักลงทุน ซึ่งจะหันไปลงทุนประเทศอื่นๆที่เป็นคู่แข่งของเรา

ส่วนคุณธนิต โสรัตน์ รองประธานส.อ.ท.ก็ให้สัมภาษณ์กับสื่อเช่นกัน ความว่าหากปล่อยให้ท่วมกรุงเทพฯ ภาพลักษณ์ของประเทศไทยในการจัดการประเทศก็จะไม่เหลืออะไรเลยในสายตาของคนต่างชาติ ทั้งนี้เพราะกรุงเทพฯถือเป็นศูนย์กลางของทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ การเมือง การตัดสินใจ การบริหารจัดการ การเงิน การธนาคาร การกระจายสินค้า ฯลฯ

หลายคนได้ยินหรือได้อ่านบทสัมภาษณ์นี้ก็คงมีความรู้สึกต่างกันไป คงมีทั้งที่เห็นด้วยและเห็นต่าง ที่เห็นด้วยก็น่าจะเป็นภาคธุรกิจและภาคแรงงานที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมีทั้งแบบรายวันและรายเดือน ส่วนที่ไม่เห็นด้วยก็คงจะเป็นกลุ่มคนนอกเขตเมืองโดยเฉพาะภาคเกษตรที่ต้องทนทุกข์กับภาวะน้ำท่วมมานานก่อนกรุงเทพฯจะเริ่มประสบปัญหานี้บ้าง

ในยุคสมัยนี้ที่ข้อมูลข่าวสารเคลื่อนตัวได้รวดเร็วและแพร่หลาย รวมทั้งเป็นยุคที่สิทธิปัจเจกบุคคลและกลุ่มคนมาแรงกว่าสิทธิของชุมชนและสังคม การเรียกร้องสิทธิและการต่อต้านการดำเนินการของรัฐในส่วนที่จะมากระทบตัวเอง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการผันน้ำออกนอกพื้นที่ตัวเอง หรือการทำลายพังกั้นน้ำของทางการเพื่อป้องกันน้ำท่วมแบบองค์รวม ซึ่งเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงกว่าการควบคุมเป็นพื้นที่เล็กๆพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่ง หรือการไปถือปืนเฝ้าประตูน้ำให้เปิดหรือไม่ให้เปิดตามความคิดที่คิดว่าถูกของตน ฯลฯ จะทำให้การรักษาสังคมและประเทศแบบบูรณาการในลักษณะยอมเสียแขนเสียมือเพื่อรักษาชีวิตเกิดขึ้นไม่ได้ อย่างที่ปรากฏให้เห็นเป็นที่ประจักษ์ในเหตุการณ์น้ำท่วมคราวนี้

ซึ่งนั่นหมายความว่าเราจะสูญเสียทั้งมือทั้งแขนทั้งชีวิตไปด้วยกัน โดยที่ไม่มีใครได้ประโยชน์จากการนี้ ดังนั้นในการจัดการที่ดีเราจึงต้องรักษาชีวิต(หรือเขตเมืองกทม.)เอาไว้ เพื่อไปรักษาแขนและมือ(เขตชนบทและเขตเกษตรกรรม)ในลำดับและโอกาสต่อไป พูดอีกนัยหนึ่งก็คือต้องพยายามผันน้ำออกนอกเขตกทม.ให้ได้ และอย่าผันน้ำผ่านกทม.จนเครื่องสูบน้ำกทม.รับไม่ไหวและเกิดการท่วมใหญ่ขึ้น เพราะนั่นหมายถึงจุดจบของประเทศ แต่เมื่อกทม.รอดแล้ว ประเทศผ่านพ้นวิกฤติได้แล้ว ก็ถึงเวลาที่ต้องมารักษามือรักษาแขนหรือการฟื้นฟูและเยียวยาเขตเกษตรกรรมในชนบทอย่างจริงจังและถาวร

นั่นคือการเก็บภาษีน้ำท่วมโดยเฉพาะจากคนกรุงเทพฯ ภาษีน้ำท่วมนี้มีไว้เพื่อเอามารักษากรุงไม่ให้ท่วม และที่สำคัญเอาไว้เป็นเครื่องมือสำหรับชดเชยเยียวยาอย่างเป็นธรรมแก่เกษตรกรและประชาชนในภาคชนบทที่ยอมปล่อยให้ตนเองให้ท่วมแทนคนกรุง ภาษีน้ำท่วมที่ว่านี้ไม่ใช่เรื่องใหม่

ได้เคยมีการพูดกันมานานแล้วในช่วงน้ำท่วมใหญ่สมัยผู้ว่ากทม.คนก่อน(ปู่เทียม) แต่เมื่อเหตุการณ์ผ่านไป น้ำไม่ท่วมเท่าเดิม คนกทม.ก็ดูจะเลื่อนๆไปและเรื่องนี้ก็เลื่อนหายไปกับสายน้ำที่แห้งไป ภาษีน้ำท่วมนี้ต้องมากพอและมีการจัดการที่ดีพอ มิฉะนั้นเหตุการณ์แบบนี้ก็จะเกิดขึ้นอีกซ้ำแล้วซ้ำเล่า ซึ่งถ้าคนกรุงไม่เห็นด้วยกับภาษีแบบนี้ ก็ปล่อยให้ท่วมบ้างก็ดี

จะได้เข็ด